

Carlsen-Skiødt: Det foreliggende Lovforslag er i det væsentlige enslydende med det Forslag, som Biografkommissionen er fremkommet med, og det maa i det store og hele betegnes som et frugtbart Grundlag for den Udvalgsbehandling, som ogsaa jeg regner med vil komme. Derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa de mange Enkeltheder i Lovforslaget, som det kunde være fristende at gøre Bemærkninger om. Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger om nogle faa af Lovforslagets Bestemmelser.

Jeg ser med Tilfredshed, at der i Lovforslagets § 2 foreslaas, at Bevillinger gives til Enkeltpersoner. Dette kan jeg kun være glad for. Ligeledes er jeg tilfreds med, at Kommuner foreslaas stillet lige med Enkeltpersoner. I Modsætning til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Lundberg) mener jeg, at man er bedst tjent med, at Kommuner ikke indtager nogen Særstilling paa dette Omraade. Jeg tror, det er en Fordel, at det er Enkeltpersoner, der har Bevilling. Naar Ansvaret ligger paa en enkelt Person, giver det muligvis en stærkere Ansvarsfølelse.

Jeg er noget betænkelig ved sidste Stykke i samme Paragraf, hvori der staar, at det Overskud, Bevillingshaveren indtjener, og som væsentlig overstiger, hvad der maa anses for et rimeligt Vederlag, kan efter Justitsministerens Bestemmelse ydes som Tilskud til Institutioner med almennyttigt Formaal. Jeg er betænkelig ved dette, for det første, fordi det er meget vanskeligt at afgøre, hvad der er et rimeligt Overskud, og dernæst, fordi Lovforslaget ikke siger noget om, hvad der skal gøres overfor alle de Bevillingshavere, som faar et rimeligt Underskud. Hvis man overhovedet skal prøve paa at faa noget ud af denne Tanke i Lovforslaget, kunde jeg tænke mig, at man burde gaa en lignende Vej som den, man er gaaet indenfor Apotekervæsenet, idet de økonomisk stærke Apoteker støtter de svagere. Her kunde noget tilsvarende maaske have sin Berettigelse, idet det ogsaa kulturelt set, af Hensyn til at faa gode Films frem, vilde have sin Betydning, at de stærkere var med til at dække de svagere Teatres Underskud. Jeg ved ikke, hvorvidt dette kan ordnes, men jeg kunde tænke mig noget saadant.

Jeg er ogsaa noget betænkelig ved Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke, hvorefter Bevillingshaveren skal være Medlem af en af Justitsministeren godkendt Biografteaterforening, hvis Vedtægter skal godkendes af Justitsministeren. Jeg er ikke saa sikker paa, at den her skitserede Form, der

jo betyder en Tvangsindmeldelse i en bestemt Forening, er brugbar, men vi kan jo nærmere forhandle ogsaa om dette Spørgsmaal i et Udvalg.

Jeg kunde tænke mig, at man burde give danske Films en noget stærkere Særstilling, end de vil faa efter Lovforslaget, saa at de fik en Fortrinsstilling. Jeg vil gerne være med til at fremme dansk Arbejde, og hvis man ved at give danske Films en gunstig Særstilling kunde opnaa, at Brugen af danske Films tiltog, var der dermed vundet noget for dansk Arbejde.

Ifølge Lovforslagets § 6 paahviler det Bevillingshaveren ved Valg af Films at drage Omsorg for, at de kulturelt og kunstnerisk mest værdifulde Films forevises. Dette er jo i sig selv fortræffeligt, og hvis disse Teatre ligesom overhovedet alle Teatre skal have nogen Berettigelse, bør de efter min Opfattelse have en Kulturopgave at røgte; og her maa det komme til at passe, hvad enkelte andre Teatre har sat som Overskrift over Scenen: „Ej blot til Lyst“. Dette mener jeg har saa meget mere Betydning, som netop Biografteatrene særlig henvender sig til Børn og unge Mennesker. Man ved fra Politiets Protokoller, at der er Eksempler paa, at unge Mennesker gennem Biografforestillinger er blevet forledt til Forbrydelser, ligesom ogsaa det samme er sket ved Læsning af visse Romaner.

I Forbindelse hermed kommer jeg til et andet Spørgsmaal, som jeg gerne vil sige et Par Ord om, nemlig Censuren, som omtales i § 15. Ifølge denne Paragraf, der for Resten har samme Ordlyd som den tilsvarende i den nugældende Biografteaterlov, maa Censor ikke godkende Films, saafremt deres Forevisning skønnes at kunne virke forraaende eller paa anden Maade moralsk nedbrydende. Det er jo en Selvfølge, at Loven ikke kan have Bestemmelser om alle Enkeltheder. Det, en Lov skal være Udtryk for, er aldrig andet end Hovedlinier. Men i de Hovedlinier, der her drages, bør der ligge ikke blot et Fingerpeg, men en bestemt Anvisning for Censorerne, og det gør der efter min Mening neppe i § 15, saadan som den her er foreslaaet; i hvert Fald er denne Anvisning meget svag.

I det hele taget er jo Censureringen af Films her i Danmark svag i Sammenligning med, hvad den er i andre Lande. Det er ikke Censorerens Skyld, i alt Fald ikke i første Række, men det er meget mere en Følge af den Form, som Loven har faaet.

I Belgien f. Eks. siges der, at Censuren er meget streng. Børn under 16 Aar